

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

7 iunie 2007*

În cauza C-362/05 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 23 septembrie 2005,

Jacques Wunenburger, reprezentat de E. Boigelot, avocat,

recurent,

cealaltă parte în proces fiind:

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii J. Currall și G. Berscheid, în calitate de agenți, asistați de V. Dehin, avocat, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

* Limba de procedură: franceza.

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul K. Lenaerts (raportor), președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii G. Arestis, J. Malenovský și T. von Danwitz, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 15 februarie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, domnul Wunenburger solicită anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 5 iulie 2005, Wunenburger/Comisia (T-370/03, RecFP, p. I-A-189 și II-853, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care s-a respins acțiunea având ca obiect anularea a trei decizii ale Comisiei Comunităților Europene adoptate în cadrul unei proceduri de numire

(denumite în continuare, împreună, „deciziile atacate”). Prin aceste decizii, Comisia, în calitate de autoritate împuternicită să facă numiri (denumită în continuare „AIPN”), a numit un alt candidat și a respins candidatura recurentului, precum și reclamația acestuia.

Cadrul juridic

- 2 Articolul 7 alineatul (1) din Statutul funcționarilor Comunităților Europene, în forma sa aplicabilă cazului de față (denumit în continuare „statutul”), prevede:

„[AIPN] repartizează fiecare funcționar, prin numire sau prin transfer, într-un post din grupa sa de funcții corespunzătoare gradului său, acționând exclusiv în interesul serviciului și fără a ține seama de cetățenie.

[...]” [traducere neoficială]

- 3 Articolul 25 al doilea paragraf din statut prevede:

„Orice decizie individuală luată în temeiul prezentului statut trebuie comunicată de îndată, în scris, funcționarului în cauză. Orice decizie care lezează un funcționar trebuie motivată.” [traducere neoficială]

4 Articolul 29 alineatul (1) din statut prevede:

„În vederea ocupării posturilor vacante dintr-o instituție, [AIPN], după ce a analizat:

(a) posibilitățile de promovare și de transfer în cadrul instituției;

[...]

inițiază procedura de concurs pe bază de dosare, pe bază de examene sau atât pe bază de dosare, cât și de examene [...]” [traducere neoficială]

5 Articolul 45 alineatul (1) din statut prevede:

„Promovarea se acordă printr-o decizie a [AIPN]. Aceasta presupune numirea funcționarului în gradul superior din categoria în care este încadrat. O astfel de promovare se efectuează exclusiv prin selecție din rândul funcționarilor care dovedesc că au cel puțin doi ani vechime în gradul respectiv, după o analiză comparativă a meritelor funcționarilor cu drept de promovare, precum și a rapoartelor de evaluare a acestora.

[...]” [traducere neoficială]

Situația de fapt

- 6 La 19 septembrie 2002, Comisia a publicat anunțul pentru ocuparea unui post vacant COM/138/02 (denumit în continuare „anunțul pentru ocuparea unui post vacant”), în vederea ocupării unui post de director de gradul A 2 pentru direcția C „Africa, Caraibe, Pacific” în cadrul Oficiului de Cooperare EuropeAid. Anunțul pentru ocuparea unui post vacant menționa sarcinile următoare, și anume: asigurarea gestiunii funcționale și eficiente a proiectelor și programelor pe durata întregului ciclu operațional, de la identificare până la evaluarea finală, precum și pregătirea și supervizarea procesului de deconcentrare a gestionării în favoarea delegaților din statele din Africa, din Caraibe și din Pacific. Se cereau o solidă experiență de gestionare a personalului, o capacitate confirmată de gestionare, de mobilizare și de supervizare a unor echipe de mari dimensiuni, precum și aptitudini de definire a priorităților și de comunicare.

- 7 La 27 septembrie 2002, recurentul, care era în acel moment funcționar de gradul A 3 în Direcția Generală „Relații Externe” și șef al Delegației Comisiei în Croația, a candidat pentru postul respectiv, împreună cu alți nouă candidați.

- 8 După ce a participat la interviurile cu toți candidații, directorul general al Oficiului de Cooperare EuropeAid (denumit în continuare „directorul general”), prin nota din 18 noiembrie 2002 (denumită în continuare „nota directorului general”), a informat Direcția Generală „Personal și Administrație” a Comisiei că a clasificat candidații în două grupe. Prima grupă era compusă din șase candidați, pe care i-a considerat „apți pentru exercitarea funcțiilor postului în cauză, [...] răspunzând în același timp cerințelor și solicitărilor postului respectiv”, în timp ce a doua grupă era alcătuită din cei patru candidați care „nu reuneau toate calitățile, competențele sau aptitudinile necesare pentru postul respectiv”. Recurentul făcea parte din a doua grupă.

- 9 Ulterior, Comitetul consultativ privind numirile (denumit în continuare „CCN”) a aprobat o listă de șase candidați, care corespunde primei grupe stabilite în nota directorului general. Printr-un aviz din 12 decembrie 2002, CCN a estimat că pentru etapa următoare a procedurii de selecție puteau fi luate în considerare patru candidaturi, între care cea a domnului Naqvi. La 8 ianuarie 2003, Comisia, în calitate de AIPN, a emis decizia de numire a domnului Naqvi în postul respectiv (denumită în continuare „decizia de numire”).
- 10 Prin scrisoarea din 11 martie 2003, recurentul a fost informat cu privire la decizia de a nu fi reținută candidatura sa pentru postul respectiv (denumită în continuare „decizia de respingere a candidaturii”). La 2 aprilie 2003, recurentul a introdus o reclamație îndreptată împotriva deciziei de numire. La 14 iulie 2003, a fost emisă o decizie de respingere a acestei reclamații (denumită în continuare „decizia de respingere a reclamației”).
- 11 Prin decizia din 11 martie 2004, în vigoare de la 1 aprilie 2004, Comisia a procedat, în aplicarea articolului 50 din statut, la pensionarea în interesul serviciului a domnului Naqvi. Ca urmare a acestei decizii, a fost inițiată o nouă procedură de selecție (denumită în continuare „a doua procedură de selecție”), în cadrul căreia recurentul și-a depus candidatura. Aceasta nu a fost reținută și recurentul nu a contestat rezultatul acestei a doua proceduri de selecție.

Acțiunea în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 12 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 5 noiembrie 2003, recurentul a formulat o acțiune având ca obiect anularea deciziilor atacate.

- 13 Comisia a solicitat Curții să constate lipsa necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei și, cu titlu subsidiar, respingerea pretențiilor recurentului.
- 14 Comisia a arătat că acțiunea a devenit lipsită de obiect ca urmare a pensionării domnului Naqvi și a inițierii celei de a doua proceduri de selecție, procedură la care recurentul a participat, acesta nemaiavând, așadar, un interes privind continuarea judecării cauzei.
- 15 Tribunalul a respins concluziile Comisiei privind lipsa necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei.
- 16 Pe de o parte, Tribunalul a hotărât că litigiul și-a păstrat obiectul pentru motivul că decizia de numire produsese efecte până la 1 aprilie 2004, iar decizia de respingere a candidaturii continua să își producă efectele.
- 17 Pe de altă parte, Tribunalul a considerat, referindu-se la hotărârea Curții din 26 aprilie 1988, Apesco/Comisia (207/86, Rec., p. 2151, punctul 16), și la hotărârea Tribunalului din 24 septembrie 1996, Marx Esser și Del Amo Martinez/Parlamentul European (T-182/94, RecFP, p. I-A-411 și II-1197, punctul 41), că recurentul continua să aibă un interes de a obține o hotărâre privind legalitatea procedurii de selecție în cauză, pentru ca ilegalitatea invocată să nu se repete în viitor în cadrul unei proceduri similare.
- 18 În susținerea acțiunii sale în anulare, recurentul a arătat, prin intermediul primului motiv invocat, că a avut loc o încălcare de către Comisie a articolului 25 al doilea paragraf din statut, ca urmare a nemotivării deciziei de respingere a reclamației.

- 19 Tribunalul a respins acest prim motiv, reținând, la punctele 28-35 din hotărârea atacată, că motivarea conținută în decizia de respingere a reclamației permitea să se înțeleagă justificarea esențială a respectivei decizii și să se aprecieze dacă au fost respectate condițiile pe care statutul le prevede în ceea ce privește legalitatea procedurii de selecție.
- 20 Prin intermediul celui de al doilea motiv invocat, recurentul a susținut că a avut loc o încălcare a articolului 7, a articolului 29 alineatul (1) litera (a) și a articolului 45 alineatul (1) din statut, precum și o încălcare a principiului protecției încrederii legitime, al egalității de tratament și al vocației la carieră.
- 21 Acest al doilea motiv a fost de asemenea respins de Tribunal, care a considerat, în primul rând, la punctele 51-60 din hotărârea atacată, că participarea directorului general la procedura de selecție nu constituie, în sine, o neregulă și nu afectează independența CCN. Prin urmare, procedura nu a dat naștere unei discriminări prejudiciabile pentru recurent. Tribunalul a arătat că acele criterii aplicate în decizia de respingere a reclamației figurau în anunțul pentru ocuparea postului vacant și că, în orice caz, aceste cerințe erau inerente oricărui post de grad A 2. În acest context, Tribunalul a apreciat că importanța expresiei „solicitările postului”, care se regăsește în nota directorului general, nu trebuie exagerată.
- 22 La punctele 61-83 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat, în al doilea rând, că domnul Naqvi îndeplinea toate condițiile cerute în anunțul pentru ocuparea postului vacant și că AIPN nu a săvârșit nicio eroare vădită de apreciere prin acceptarea candidaturii acestuia.

Concluziile părților

23 Domnul Wunenburger solicită Curții:

- declararea recursului ca admisibil;

- anularea hotărârii atacate

și, după rejudecarea cauzei:

- anularea deciziei de numire;

- anularea deciziei de respingere a candidaturii;

- anularea deciziei de respingere a reclamației;

- respingerea recursului incident formulat de Comisie ca inadmisibil sau cel puțin ca nefondat;

- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

24 **Comisia solicită Curții:**

- cu titlu principal, declararea recursului incident ca admisibil și fondat și, pe cale de consecință, anularea hotărârii atacate în măsura în care respinge concluziile sale, prezentate în primă instanță, prin care s-a solicitat constatarea lipsei necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei;

- pronunțarea asupra cheltuielilor de judecată conform legislației în vigoare;

- cu titlu subsidiar, respingerea recursului ca inadmisibil sau cel puțin ca nefondat;

- obligarea domnului Wunenburger la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentului recurs.

Cu privire la recursul incident

- 25 Dat fiind că nu este necesară pronunțarea cu privire la recursul principal decât în cazul în care Curtea respinge recursul incident formulat de Comisie, este necesară mai întâi pronunțarea cu privire la acest recurs incident.

Argumentele părților

- 26 În susținerea recursului incident, Comisia arată în primul rând că, pentru a constata existența interesului recurentului de a exercita acțiunea, Tribunalul a trebuit să se întemeieze pe considerația pur ipotetică referitoare la prevenirea pe viitor a unor alte eventuale ilegalități de aceeași natură.
- 27 Comisia amintește în această privință că recurentul contestă rolul pe care l-a avut directorul general în preselecția candidaților. Or, în speță ar fi vorba despre o împrejurare referitoare strict la un element de fapt care nu s-ar putea repeta într-o altă cauză. De altfel, Tribunalul ar fi extins în mod excesiv raționamentul urmat de Curte în hotărârea Apesco/Comisia, citată anterior, deoarece cazul de față, care privește un act de numire, nu ar avea caracterul de recurență automată necesar.
- 28 În al doilea rând, Comisia arată că, deși avea un interes indiscutabil în contestarea deciziei al cărei destinatar a fost în cadrul celei de a doua proceduri de selecție, recurentul nu a intentat nicio acțiune, preferând să continue acțiunea în cauza care a fost soluționată prin hotărârea atacată. Conform Comisiei, în cadrul acțiunii de față, ar fi vorba despre un abuz de procedură pe care Tribunalul ar fi trebuit să îl constate stabilind că nu este necesar să se pronunțe asupra fondului cauzei.
- 29 Cu toate acestea, în memoriul complementar referitor la recursul incident, Comisia recunoaște că a comis o eroare sugerând că recurentul avea posibilitatea să solicite anularea deciziilor de numire adoptate în cadrul celei de a doua proceduri de selecție, întrucât redusese deja numărul directorilor și transferase deja un director din aceeași direcție generală pe postul lăsat vacant de domnul Naqvi, în aplicarea

puterii largi de apreciere de care dispune în ceea ce privește reorganizarea serviciilor sale. Totuși, Comisia susține că aceste circumstanțe susțin teza conform căreia o decizie a Tribunalului favorabilă recurentului nu ar fi putut avea vreun efect practic, astfel încât acțiunea sa este lipsită de obiect.

- 30 Recurentul consideră că recursul incident al Comisiei este inadmisibil, dat fiind că hotărârea atacată nu ar produce prejudicii Comisiei, acțiunea fiind respinsă ca nefondată.
- 31 Pe fond, recurentul arată în primul rând că recursul incident nu poate fi admis, deoarece Comisia nu a dovedit că litigiul ar fi lipsit de obiect.
- 32 Recurentul consideră că, spre deosebire de cele susținute de Comisie, nu a obținut, ca urmare a pensionării domnului Naqvi, tot ceea ce ar fi putut obține din anularea deciziei de respingere a candidaturii și din cea a deciziei de numire.
- 33 De altfel, chiar dacă și-a putut prezenta candidatura în cadrul celei de a doua proceduri de selecție, acest fapt nu poate înlătura nelegalitatea deciziilor atacate.
- 34 În al doilea rând, recurentul consideră că are loc o restrângere excesivă din partea Comisiei a sferei noțiunii de interes de a exercita acțiunea, prin eludarea problemei interesului reclamantului de a obține o hotărâre privind nelegalitatea procedurii, pe de o parte, și privind nelegalitatea deciziei de respingere a candidaturii, pe de altă parte, pentru ca aceste nelegalități să nu se repete în viitor.

- 35 Recurentul arată că Tribunalul nu a făcut decât să aplice o jurisprudență constantă stabilind, la punctul 19 din hotărârea atacată, că litigiul și-a păstrat obiectul.

Aprecierea Curții

Cu privire la admisibilitatea recursului incident

- 36 În temeiul articolului 56 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție, un recurs poate fi introdus de oricare parte ale cărei concluzii au fost respinse, în totalitate sau în parte.
- 37 În această privință, rezultă din jurisprudență că este admisibil recursul introdus împotriva unei hotărâri a Tribunalului atunci când acesta a respins o excepție de inadmisibilitate ridicată de o parte cu privire la o acțiune, în condițiile în care, în cadrul aceleiași hotărâri, Tribunalul a respins această acțiune ca nefondată (hotărârea din 26 februarie 2002, Consiliul/Boehringer, C-23/00 P, Rec., p. I-1873, punctul 50, precum și hotărârea din 22 februarie 2005, Comisia/max.mobil, C-141/02 P, Rec., p. I-1283, punctele 50 și 51).
- 38 În speță, este cert că, în fața Tribunalului, Comisia a ridicat o excepție privind lipsa necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei, astfel cum rezultă de la punctul 12 din hotărârea atacată, că această excepție a fost respinsă la punctul 21 din această hotărâre și că Tribunalul a respins acțiunea ca nefondată.

39 Or, pentru a aprecia admisibilitatea unui recurs incident formulat împotriva unei hotărâri prin care s-a respins o acțiune pe fond, nu este necesar să se distingă după cum excepția, ridicată în fața Tribunalului și respinsă de acesta, urmărește ca acțiunea să fie respinsă pentru că este inadmisibilă sau pentru că a devenit lipsită de obiect. Într-adevăr, este vorba despre două incidente de procedură care, dacă sunt admise, împiedică Tribunalul să se pronunțe pe fond.

40 Prin urmare, recursul incident formulat de Comisie este admisibil.

Cu privire la temeinicia recursului incident

41 Pentru a respinge excepția privind lipsa necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei ridicată de Comisie, Tribunalul a hotărât, pe de o parte, la punctul 19 din hotărârea atacată, că litigiul își păstrase obiectul, în sensul că decizia de numire produsese efecte și decizia de respingere a candidaturii continua să producă efecte. Pe de altă parte, Tribunalul a stabilit, la punctul 20 din hotărârea atacată, că reclamantul continua să aibă un interes de a exercita acțiunea pentru a evita ca pretinsa nelegalitate să se repete în viitor în cadrul unei proceduri similare cu cea în cauză.

42 De la bun început trebuie amintit că, în raport cu obiectul acțiunii, interesul reclamantului de a exercita acțiunea trebuie să existe la momentul introducerii acesteia, sub sancțiunea inadmisibilității. Acest obiect al litigiului trebuie să existe în continuare, la fel ca interesul de a exercita acțiunea, până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea constatării lipsei necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei, ceea ce presupune ca acțiunea să fie susceptibilă, prin rezultatul său, de a aduce un beneficiu părții care a formulat-o (a se vedea în acest sens hotărârea din 24 iunie 1986, AKZO Chemie/Comisia, 53/85, Rec., p. 1965, punctul 21, precum și, prin analogie, hotărârea din 19 octombrie 1995, Rendo și alții/Comisia, C-19/93 P, Rec., p. I-3319, punctul 13, și hotărârea din 13 iulie 2000, Parlamentul European/Richard, C-174/99 P, Rec., p. I-6189, punctul 33).

- 43 Or, dacă interesul reclamantului de a exercita acțiunea dispăre în cursul procedurii, o hotărâre pe fond a Tribunalului nu îi poate aduce niciun beneficiu.
- 44 În speță, este cert că, atunci când a introdus acțiunea, reclamantul avea un interes de a acționa, pentru că deciziile atacate îi produceau un prejudiciu (a se vedea în acest sens hotărârea din 27 noiembrie 1984, *Bensider și alții/Comisia*, 50/84, Rec., p. 3991, punctul 8, precum și hotărârea din 18 aprilie 2002, *Spania/Consiliul*, C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 și C-22/01, Rec., p. I-3439, punctul 23). Acțiunea sa era, așadar, admisibilă.
- 45 Este adevărat că deciziile atacate deveniseră caduce la data la care s-a pronunțat Tribunalul, ca rezultat al celei de a doua proceduri de selecție, organizată ca urmare a pensionării domnului Naqvi.
- 46 Într-adevăr, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 41 din concluziile sale, această a doua procedură de selecție a lipsit de efecte decizia de numire în ceea ce îl privește pe recurent. Întrucât această decizie era indisociabilă de decizia de respingere a candidaturii și întrucât decizia de respingere a reclamației nu a făcut decât să confirme aceste două prime decizii, a doua procedură de selecție a lipsit de efecte toate deciziile atacate în ceea ce îl privește pe recurent.
- 47 Totuși, caducitatea deciziilor atacate, survenită după introducerea acțiunii, nu determina, prin ea însăși, obligația Tribunalului de a stabili lipsa necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei pentru lipsa obiectului sau pentru lipsa interesului de a exercita acțiunea la data pronunțării hotărârii.
- 48 În primul rând, trebuie să se constate că, atunci când s-a pronunțat Tribunalul, litigiul își păstrase obiectul, întrucât deciziile atacate nu fuseseră retrase oficial de Comisie.

49 Ca urmare, Tribunalul a hotărât în mod temeinic, la punctul 19 din hotărârea atacată, că litigiul și-a păstrat obiectul.

50 În al doilea rând, rezultă din jurisprudența Curții că reclamantul poate de asemenea să continue să aibă un interes de a solicita anularea unui act al unei instituții comunitare pentru a se putea evita repetarea în viitor a pretensei nelegalități de care acesta ar fi afectat (a se vedea în acest sens hotărârea din 6 martie 1979, Simmenthal/Comisia, 92/78, Rec., p. 777, punctul 32, hotărârea AKZO Chemie/Comisia, citată anterior, punctul 21, și hotărârea Apesco/Comisia, citată anterior, punctul 16).

51 Un astfel de interes de a exercita acțiunea decurge din articolul 233 primul paragraf CE, în temeiul căruia instituțiile emitente ale actului anulat sunt obligate să ia măsurile impuse de executarea hotărârii Curții (a se vedea în acest sens hotărârea Simmenthal/Comisia, citată anterior, punctul 32, și hotărârea din 5 martie 1980, Könecke/Comisia, 76/79, Rec., p. 665, punctul 9).

52 Totuși, acest interes de a exercita acțiunea nu poate exista decât dacă pretinsa nelegalitate este susceptibilă de a se repeta în viitor, independent de circumstanțele cauzei care au dat naștere acțiunii formulate de reclamant.

53 La punctul 20 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că reclamantul avea în continuare interesul de a obține o hotărâre privind legalitatea procedurii de selecție în cauză, pentru ca pretinsa nelegalitate să nu se repete în viitor în cadrul unei proceduri similare celei în speță.

- 54 În această privință, Tribunalul s-a întemeiat pe motivul, invocat de reclamant, referitor la nelegalitatea procedurii de selecție ca urmare a preselecției candidaților care rezulta din nota directorului general. Tribunalul a considerat că nu se poate exclude ca directorul general să poată juca un rol asemănător într-o procedură de selecție ulterioară și similară.
- 55 Trebuie, așadar, să se verifice dacă nelegalitatea invocată în speță de recurent și a cărei eventualitate a fost reținută de Tribunal pentru a stabili existența unui interes de a exercita acțiunea este susceptibilă de a se repeta în viitor, independent de circumstanțele cauzei care au dus la pronunțarea hotărârii atacate.
- 56 Este adevărat că, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 45 din concluziile sale, deciziile prin care se urmărește ocuparea posturilor de funcționari nu se repetă niciodată mecanic, în același mod, în sensul că fiecare decizie este unică și depinde de aprecierea calităților respective ale candidaților și de cerințele pentru postul care trebuie ocupat, care pot fi foarte diferite de la un caz la altul.
- 57 Cu toate acestea, în speță, recurentul contestă nu numai legalitatea deciziilor atacate, ci și procedura care a condus la adoptarea acestora. Într-adevăr, recurentul arată că procedura ar fi fost discriminatorie și, prin urmare, nelegală, în sine, adică independent de conținutul deciziilor atacate. Conform recurentului, CCN și AIPN ar fi trebuit să acționeze în conformitate cu nota directorului general, fără să fi putut aprecia competențele și aptitudinile respective ale candidaților care nu au fost preselecțai în respectiva notă.

- 58 Or, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 47 din concluziile sale, spre deosebire de o apreciere cu privire la fondul diferitelor candidaturi pentru un post care trebuie ocupat, condițiile de desfășurare a unei proceduri de selecție care presupun, la fel ca în speță, potrivit recurentului, o preselecție efectuată de un director general și cu efecte obligatorii pentru CCN și AIPN sunt susceptibile de a fi reluate în viitor în cadrul unor proceduri similare.
- 59 Din punctul de vedere al recurentului, problema legalității condițiilor de desfășurare a procedurii de selecție pentru postul în cauză se dovedește, așadar, pertinentă în perspectiva unor viitoare candidaturi pentru posturi similare postului în cauză.
- 60 Prin urmare, Tribunalul a hotărât în mod întemeiat, la punctul 20 din hotărârea atacată, că reclamantul avea în continuare interes să exercite acțiunea.
- 61 Având în vedere considerațiile anterioare, trebuie să se decidă că Tribunalul nu a comis nicio eroare de drept respingând, la punctul 21 din hotărârea atacată, excepția lipsei necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei.
- 62 Prin urmare, este necesar să se respingă recursul incident formulat de Comisie ca nefondat și să se pronunțe cu privire la recursul principal.

Cu privire la recursul principal

Cu privire la primul motiv

- 63 Primul motiv invocat de recurent are în vedere, în primul său aspect, o denaturare a faptelor, iar în cel de al doilea aspect, o eroare de drept și o motivare contradictorie și insuficientă.

Cu privire la primul aspect

- 64 Recurentul consideră că Tribunalul a denaturat elementele de fapt care figurează în nota directorului general.
- 65 Într-adevăr, recurentul deduce din comentariul care figurează în nota respectivă, conform căruia domnul Naqvi „pare [...] a fi într-o mai mare măsură apt pentru a exercita funcții de concepție, reflecție și analiză, decât pentru reorganizarea și conducerea unei echipe operaționale de mari dimensiuni”, că acesta nu avea competența de a anima și a motiva o echipă mare. Or, conform recurentului, o astfel de competență era fundamentală pentru postul respectiv.
- 66 În această privință, rezultă din articolul 225 CE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție că recursul este limitat la chestiuni de drept și că, în consecință, Tribunalul este singurul competent să constate faptele, cu excepția cazului în care inexactitatea materială a constatărilor sale ar rezulta din înscrisurile din dosar care i-au fost înaintate și că, de asemenea, este singurul competent să

aprecieze aceste fapte. Precizarea faptelor nu constituie, cu excepția cazului denaturării elementelor de probă prezentate în fața Tribunalului, o problemă de drept supusă, ca atare, controlului Curții (a se vedea în special hotărârea din 2 octombrie 2001, BEI/Hautem, C-449/99 P, Rec., p. I-6733, punctul 44, precum și hotărârile din 21 septembrie 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Comisia, C-105/04 P, Rec., p. I-8725, punctele 69 și 70, și Technische Unie/Comisia, C-113/04 P, Rec., p. I-8831, punctele 82 și 83).

67 În temeiul unei jurisprudențe constante, o pretinsă denaturare a faptelor trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile din dosar, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor (a se vedea hotărârea din 6 aprilie 2006, General Motors/Comisia, C-551/03 P, Rec., p. I-3173, punctul 54, hotărârea din 21 septembrie 2006, JCB Service/Comisia, C-167/04 P, Rec., p. I-8935, punctul 108, și hotărârea din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul, C-229/05 P, Rep., p. I-439, punctul 37).

68 Cu toate acestea, nu rezultă din analiza notei directorului general că Tribunalul ar fi denaturat elementele de fapt. Într-adevăr, se arată expres că domnul Naqvi îndeplinea criteriile enunțate în descrierea postului, ceea ce i-a permis să fie clasificat de către directorul general în grupul candidaților capabili să exercite funcția de director în postul respectiv. Prin urmare, nu rezultă din nota directorului general niciun indiciu care să demonstreze că domnul Naqvi nu poseda competențele necesare pentru a ocupa respectivul post.

69 Tribunalul a putut constata, așadar, la punctele 63-68 din hotărârea atacată, fără a denatura elementele de fapt care figurau în nota directorului general, că domnul Naqvi îndeplinea într-adevăr toate condițiile cerute în anunțul pentru ocuparea postului vacant și în special că avea competența de a gestiona o echipă mare.

- 70 În această privință, chiar dacă este adevărat, conform notei directorului general, că această capacitate de gestionare, de mobilizare și de supervizare a unor echipe de mari dimensiuni constituie un criteriu esențial, utilizarea sintagmei „într-o mai mare măsură” care figurează în nota respectivă trebuie înțeleasă în sensul că exprimă o ponderare a diferitelor competențe ale domnului Naqvi. Nu se poate deduce din aceasta că domnul Naqvi nu avea competențele necesare pentru postul respectiv.
- 71 Ca urmare, analizarea notei directorului general nu arată că Tribunalul ar fi denaturat în mod vădit elementele de fapt conținute în aceasta.
- 72 Primul aspect al motivului este, așadar, inadmisibil.

Cu privire la al doilea aspect

- 73 Prin cel de al doilea aspect al primului motiv, reclamantul susține în primul rând că, spre deosebire de cele afirmate de Tribunal la punctul 32 din hotărârea atacată cu privire la nota directorului general, motivarea deciziei de respingere a reclamației nu permite să se înțeleagă justificarea esențială a acesteia. Prin urmare, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin respingerea, la punctele 28-35 din hotărârea atacată, a motivului privitor la încălcarea articolului 25 al doilea paragraf din statut.
- 74 Trebuie să se amintească faptul că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, rezultă din articolul 225 CE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de

Justiție și din articolul 112 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Curții că o cerere de recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod specific această cerere. Nu îndeplinește cerințele de motivare ce rezultă din aceste dispoziții un recurs care se limitează la a repeta sau a reproduce textual motivele și argumentele care au fost prezentate în fața Tribunalului, inclusiv cele întemeiate pe elemente respinse expres de această instanță (a se vedea hotărârea din 6 martie 2003, Interporc/Comisia, C-41/00 P, Rec., p. I-2125, punctele 15 și 16, precum și hotărârea din 22 ianuarie 2004, Mattila/Consiliul și Comisia, C-353/01 P, Rec., p. I-1073, punctele 25 și 26).

75 Or, în cazul de față, pentru a contesta constatarea făcută de Tribunal cu privire la absența încălcării articolului 25 al doilea paragraf din statut, recurentul se limitează, în cererea sa de recurs, să reproducă argumentele pe care le-a invocat în această privință în susținerea primului motiv din cererea sa în fața Tribunalului. Acesta din urmă, la punctele 28-35 din hotărârea atacată, a hotărât să respingă acest motiv. Un astfel de recurs constituie de fapt o cerere care urmărește să se efectueze o simplă reanalizare a cererii prezentate în fața Tribunalului, ceea ce, conform articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, nu este de competența Curții (a se vedea hotărârea din 4 iulie 2000, Bergaderm și Goupil/Comisia, C-352/98 P, Rec., p. I-5291, punctul 35, precum și hotărârea din 18 septembrie 2003, Volkswagen/Comisia, C-338/00 P, Rec., p. I-9189, punctul 47).

76 Prin urmare, acest motiv trebuie respins ca inadmisibil.

77 În al doilea rând, reclamantul susține că Tribunalul și-ar fi motivat hotărârea în mod contradictoriu și insuficient atunci când a respins primul motiv, la punctele 28-35 din hotărârea atacată.

- 78 În această privință, rezultă din articolul 36 prima teză din Statutul Curții de Justiție coroborat cu articolul 53 primul paragraf din acesta că hotărârile Tribunalului trebuie motivate, pe de o parte, pentru a permite persoanei afectate printr-o hotărâre să ia cunoștință de motivele care au stat la baza deciziei Tribunalului și, pe de altă parte, pentru a furniza Curții suficiente indicații care să îi permită să își exercite controlul (a se vedea hotărârea Technische Unie/Comisia, citată anterior, punctul 85 și jurisprudența citată).
- 79 În prezenta cauză, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 66 din concluzii, Tribunalul a analizat în mod aprofundat, la punctele 28-35 din hotărârea atacată, decizia de respingere a reclamației și a explicat în mod detaliat și lipsit de contradicții motivele pentru care, potrivit Tribunalului, Comisia ar fi îndeplinit obligația de motivare care îi revenea.
- 80 Faptul că Tribunalul a ajuns, pe fond, la o altă concluzie decât reclamantul nu poate, în sine, să ducă la concluzia că hotărârea atacată este afectată de o lipsă de motivare.
- 81 Al doilea aspect al primului motiv trebuie, așadar, respins ca parțial inadmisibil și parțial nefondat.
- 82 Prin urmare, primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv

- 83 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurentul susține că Tribunalul ar fi denaturat anumite fapte și elemente de probă și că ar fi comis o eroare de drept pentru că nu a anulat deciziile atacate pentru încălcarea articolului 7, a articolului 29 alineatul (1) litera (a) și a articolului 45 alineatul (1) din statut.

Cu privire la primul aspect

- 84 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurentul arată că aprecierile formulate în nota directorului general cu privire la candidatura sa și la cea a domnului Naqvi sunt identice, mai puțin în ceea ce privește „sensibilitatea la reformă”. Întrucât domnul Naqvi a fost clasificat, în nota directorului general, în prima grupă de candidați, în special pe baza „solicitărilor postului”, ar fi evident că respectivele solicitări corespund în realitate „sensibilității la reformă”. Prin urmare, considerând că sensul termenului „solicitări” nu trebuie exagerat, Tribunalul ar fi minimalizat sfera unui element esențial în procesul de selecție a candidaților. Recurentul arată de asemenea că criteriul decisiv legat de „solicitățile postului” nu apare nicidecum în anunțul pentru ocuparea unui post vacant.
- 85 Astfel, Tribunalul, considerând că nu trebuie exagerată importanța termenului „solicitări” și neverificând respectarea anunțului pentru ocuparea postului vacant în desfășurarea procedurii, ar fi denaturat elementele aflate la dispoziția sa.
- 86 În această privință, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 74 din concluzii și astfel cum susține în mod întemeiat Comisia, trebuie să se considere că recurentul solicită Curții să verifice aprecierile realizate de Tribunal cu privire la fapte, care,

conform unei jurisprudențe constante amintite la punctul 66 din prezenta hotărâre, țin numai de competența Tribunalului, cu excepția cazului în care inexactitatea materială a constatărilor acestuia ar rezulta din înscrisurile din dosar care i-au fost înaintate și a denaturării elementelor de probă prezentate în fața Tribunalului.

87 Or, recurentul nu face dovada faptului că înscrisurile din dosar evidențiază o inexactitate materială a constatărilor făcute de Tribunal sau o denaturare a elementelor de probă din partea acestuia.

88 În orice caz, Tribunalul a considerat, la punctul 55 din hotărârea atacată, că termenul „solicitări” își găsea originea în nota directorului general și că importanța acestui termen nu trebuia exagerată, acesta reprezentând numai exprimarea opiniei directorului general cu privire la calitățile personale ale candidaților, și nu introducerea unui criteriu nou în raport cu anunțul pentru ocuparea postului vacant. Or, această apreciere, referitoare exclusiv la situația de fapt, ține numai de competența Tribunalului care, în speță, nu și-a depășit competența de apreciere a faptelor și a probelor.

89 Cu privire la criteriul sensibilității la reformă, trebuie adăugat că Tribunalul a constatat, la punctele 57 și 58 din hotărârea atacată, că cerința conform căreia candidații trebuiau să aibă capacitatea de a duce la bun sfârșit reforma rezulta cu claritate din partea descriptivă a sarcinilor care figurau în anunțul pentru ocuparea postului vacant. Recurentul nu aduce în această privință niciun element de natură să demonstreze că această concluzie ar fi afectată de o inexactitate materială în raport cu înscrisurile din dosar sau că Tribunalul ar fi denaturat faptele.

90 Așadar, primul aspect al celui de al doilea motiv este inadmisibil.

Cu privire la al doilea aspect

- 91 Prin al doilea aspect al celui de al doilea motiv, recurentul respinge aprecierile făcute de Tribunal la punctul 54 din hotărârea atacată, conform căreia abilitarea directorului general în scopul de a proceda la preselecția candidaților nu a afectat independența CCN. Recurentul consideră că CCN era, *de facto*, obligat să urmeze părerea directorului general, dat fiind că niciun element de fapt nu îi permitea să revină asupra analizei efectuate de acesta din urmă și să preselecteze alți candidați. Astfel, Tribunalul nu ar fi luat în considerare influența exercitată de preselecția efectuată de directorul general asupra continuării procedurii de selecție în fața CCN. Această influență ar fi ilustrată, în prezenta cauză, de faptul că CCN a invitat la interviu numai candidații clasati în prima grupă din nota directorului general.
- 92 În această privință, deși este cu siguranță posibil ca în cadrul unui recurs să se formuleze din nou problemele de drept care au fost deja analizate în primă instanță (a se vedea hotărârea din 26 octombrie 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun/Comisia, C-68/05 P, Rec., p. I-10367, punctul 55 și jurisprudența citată), cum ar fi, în speță, legalitatea desfășurării procedurii de selecție, argumentele juridice prin care este susținut recursul trebuie totuși, într-un astfel de caz, să fie indicate în mod specific. Or, nu îndeplinește această cerință recursul care se limitează la repetarea sau reproducerea textuală a motivelor și a argumentele deja invocate în fața Tribunalului, fără a cuprinde o argumentație prin care să se urmărească în mod specific identificarea erorii de drept de care ar fi afectată hotărârea atacată (a se vedea hotărârea Koninklijke Coöperatie Cosun/Comisia, citată anterior, punctul 54).
- 93 Or, în speță trebuie să se constate, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 78 din concluzii, că recurentul nu face decât să reitereze un argument deja dezvoltat în fața Tribunalului, după cum rezultă de la punctul 39 din hotărârea atacată, fără a formula o argumentație care să urmărească în mod specific identificarea erorii de drept de care ar fi afectată hotărârea atacată.

- 94 În ceea ce privește al doilea aspect, cel de al doilea motiv este, așadar, inadmisibil.
- 95 Al doilea motiv trebuie, prin urmare, respins în totalitate.
- 96 Rezultă din cele de mai sus că recursul domnului Wunenburger trebuie respins în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 97 Potrivit articolului 69 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 70 din regulament, în litigiile dintre Comunități și agenții acestora, cheltuielile efectuate de către instituții rămân în sarcina acestora. Cu toate acestea, în temeiul articolului 122 al doilea paragraf din regulament, articolul 70 nu se aplică recursului declarat de un funcționar sau de orice alt agent al unei instituții împotriva acesteia.
- 98 Întrucât Comisia a solicitat obligarea domnului Wunenburger la plata cheltuielilor de judecată, iar acesta a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului principal. Întrucât domnul Wunenburger a solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată pentru recursul incident, iar aceasta a căzut în pretenții, se impune obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente acestui recurs.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

- 1) Respinge recursul principal și recursul incident.**
- 2) Îl obligă pe domnul Wunenburger la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului principal.**
- 3) Obligă Comisia Comunităților Europene la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului incident.**

Semnături